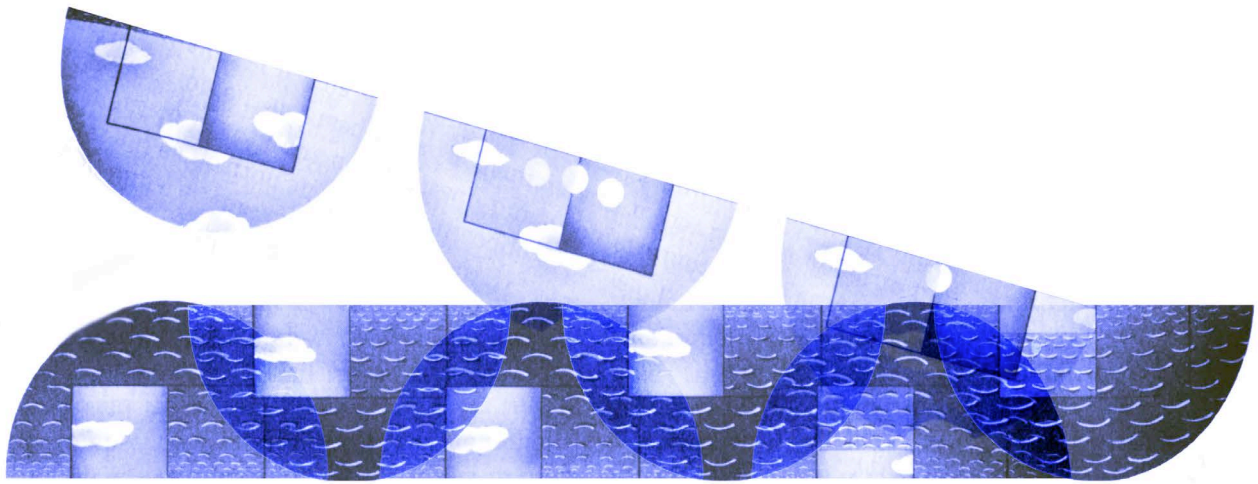
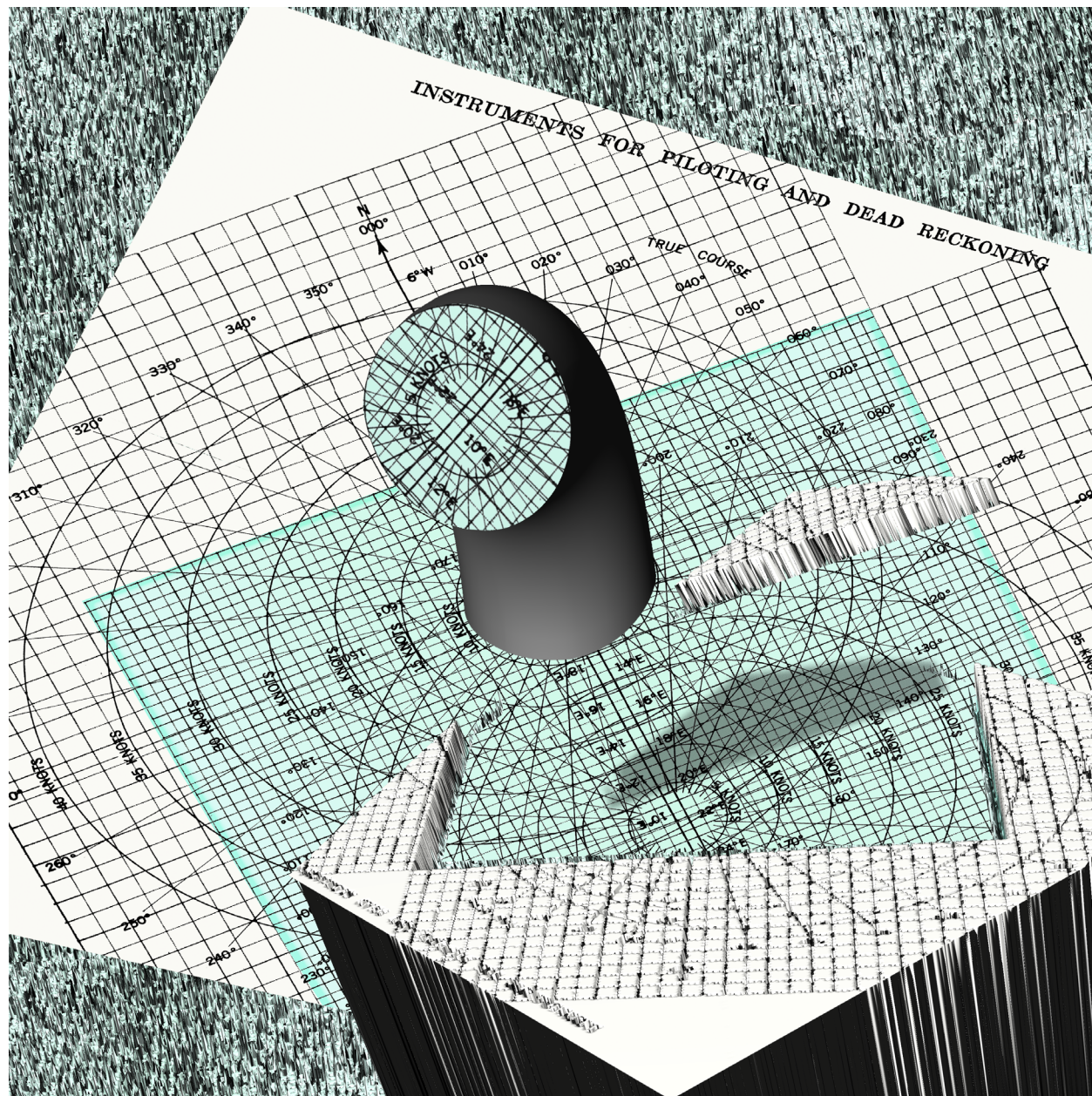

P o e s i & s å m e d d e t

– Ord och bild. Sammanfogare: Ralf Rotmalm

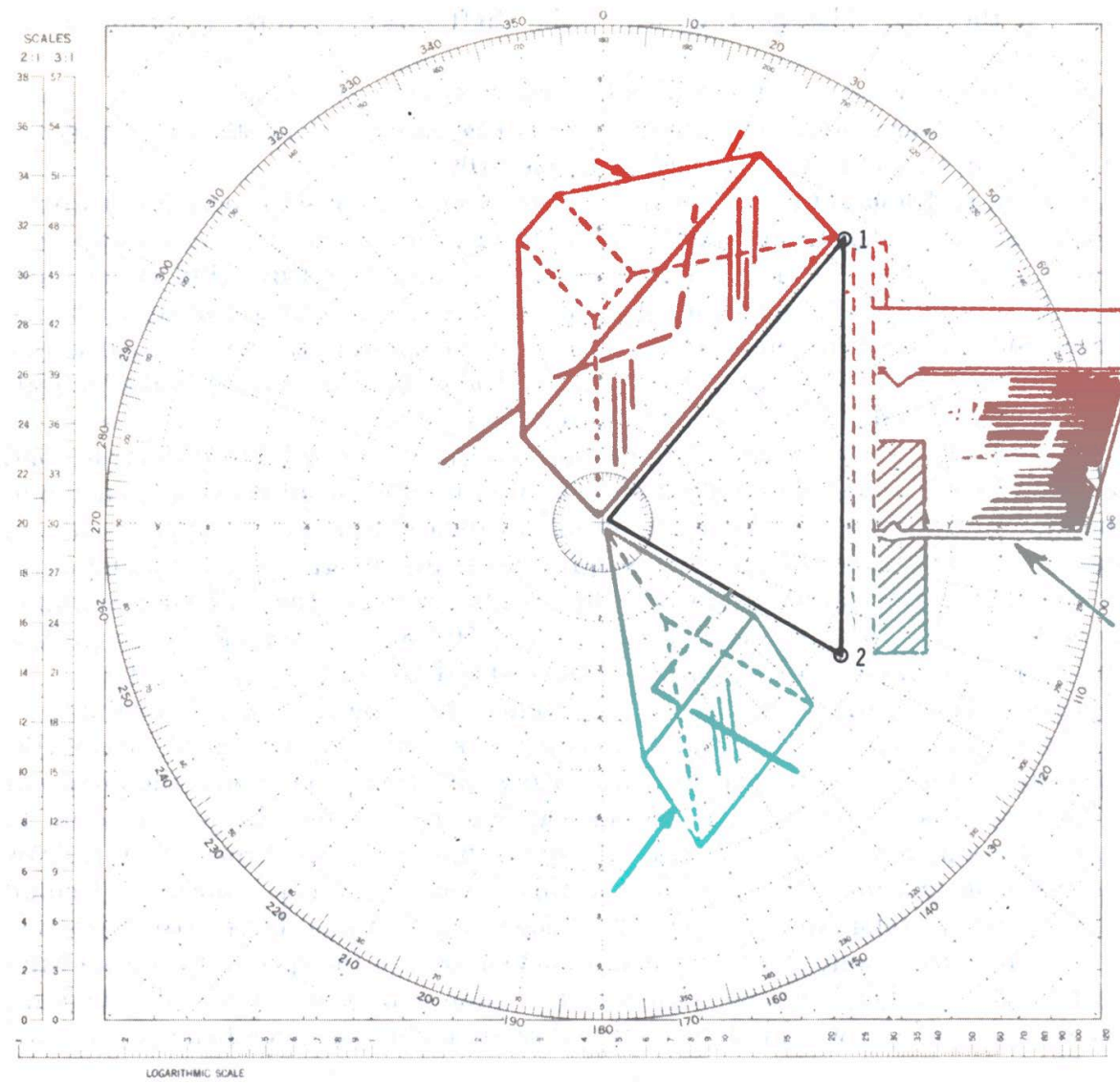
Poesi & så med det

(Duellens derivata)

Ta det sista strama steget
det som inte hjälper
vrid stapparens ödsliga arm
den som aldrig häver
tystna en verklig sekund
sån som ej kan räknas
rulla gatan fram svullnande
låt alla kolla det snöriga hölster du är
de kanske tror de drar sig fortare
men de drar sig även för att bevisa det

WEATHER OBSERVATIONS

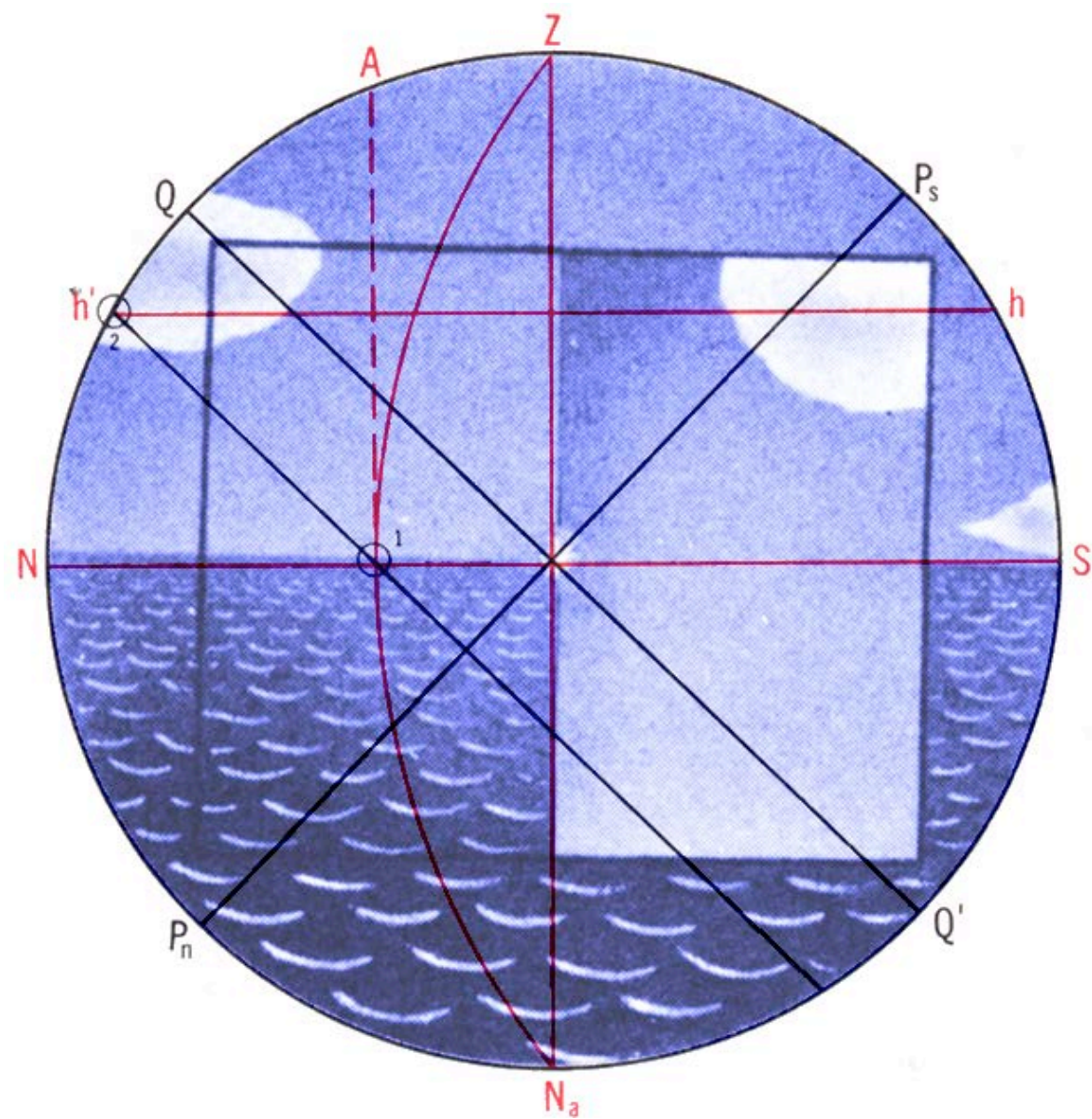
(Saker i ramar)

Saker i ramar
kvällsbekläs
kläms ur sikt

pokalers puts
blir snart matta
på ditt golv

saker i myrar
fågelvägs
sprinklas vitt

lokalers höst –
säsongerrätten
har gått ut.

(Tufri)

Tufri skrek han
 men det var visst någon som blödde
 vi hade redan slutat
 Små stövlar plaskade
 runt hörnet där man annars spottade
 halva ansiktet mörkrött som väggen
 Någon hämtar magistern
 blodet droppar från hakan
 som sekunder
 Tusen hundratusentals droppar senare
 tänker han lite nu
 att han nog inte vart tufri sen dess.

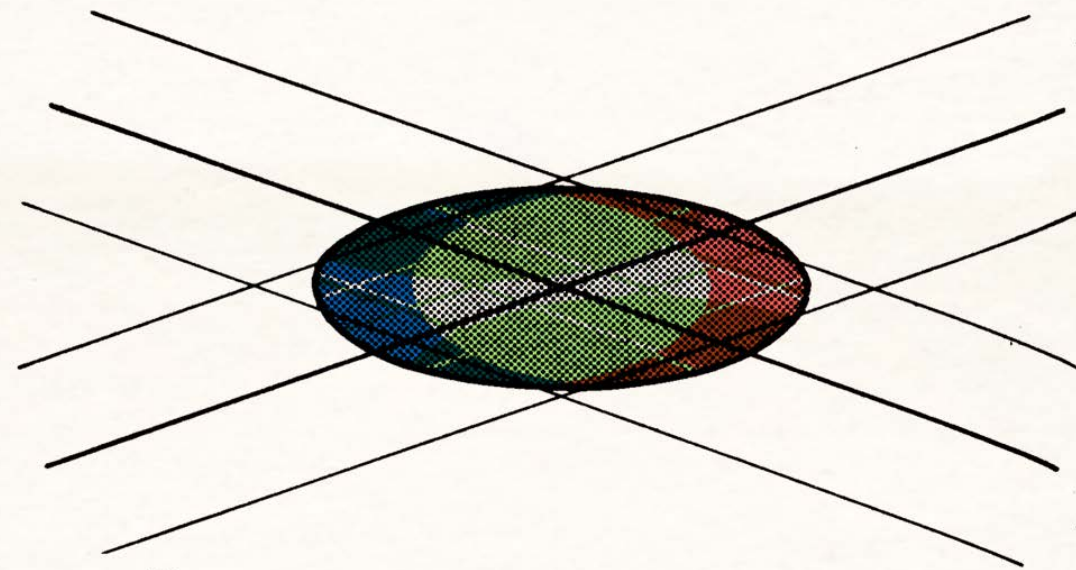

FIGURE Q9b.—Ellipse of uncertainty

(Kemikalier, konvaljer)

Kemikalier, konvaljer

och lim, det är lim.

-Återgå till Vad är lim?-

detaljer som slutar rotera

ett svalg de kan omformattera

och lim. Ruthless Lim.

Rutlöst översätter vi oss ner.

Jag och Glueless Lim.

Snackar trovärdiga förkortningsförsök.

Liminalpunkt. Limbotillstånd.

(Gränslösningens mättnad &
presenten för att närma sig den)

Kemikalier, konvaljer

och lim, vad vill lim?

Vi vill på ngt sätt glimra världen:

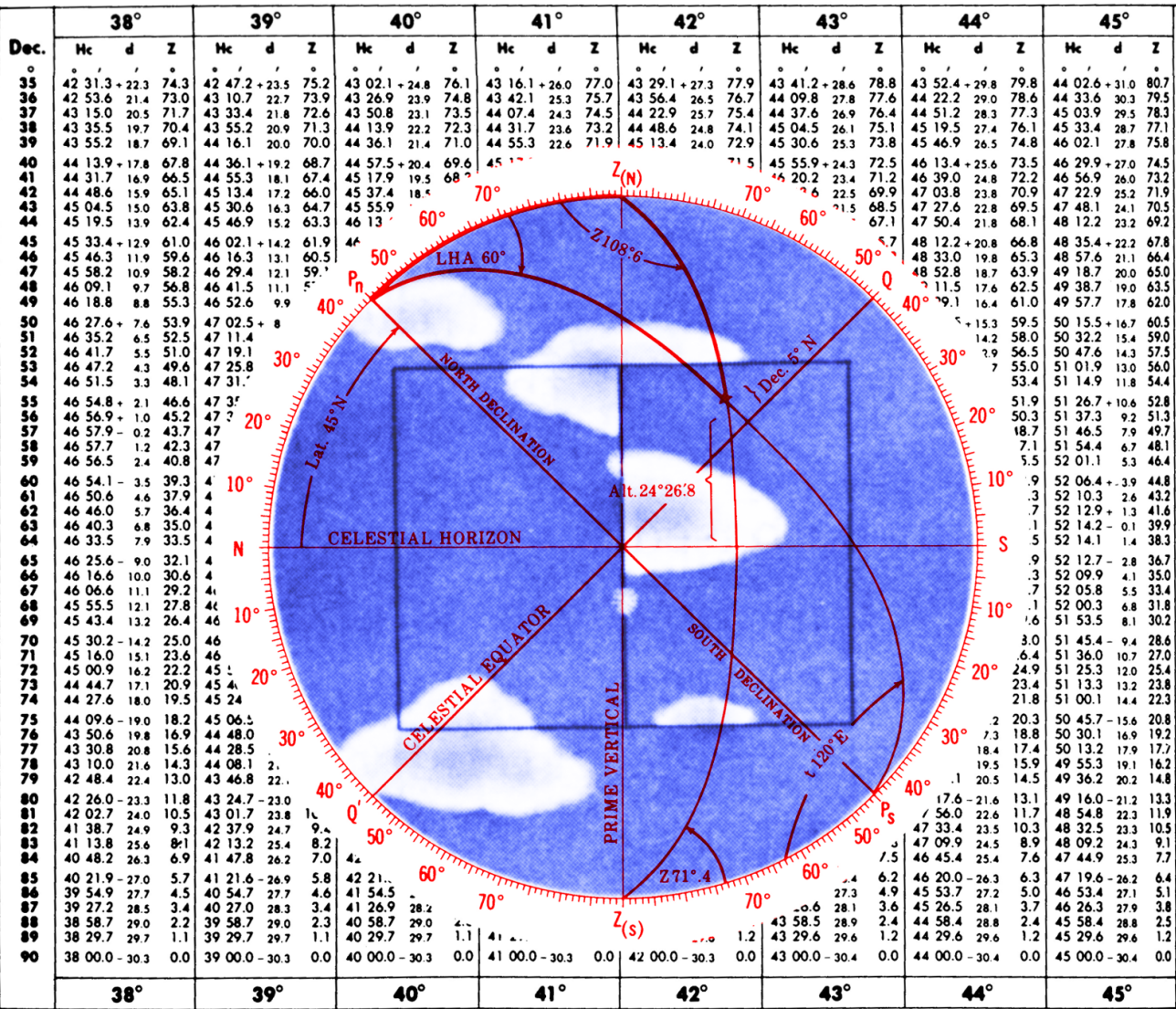
Han vill på ngt sätt limma den

Jag vill på ngt sätt glömma.

60°, 300° L.H.A.

LATITUDE SAME NAME AS DECLINATION

N. Lat. { L.H.A. greater than 180°Zm
L.H.A. less than 180°Zm

60°, 300° L.H.A.

LATITUDE SAME NAME AS DECLINATION

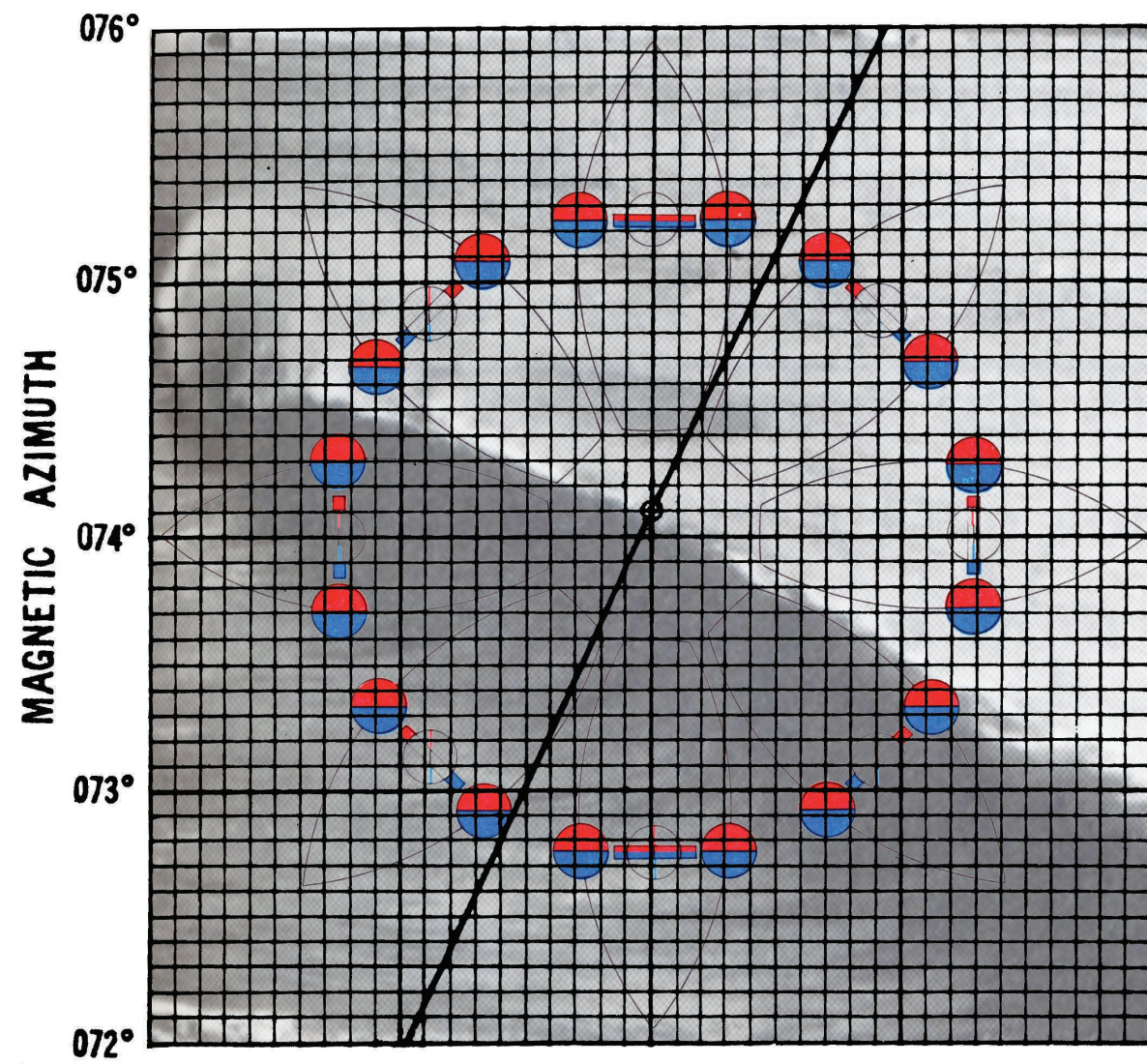
(Palindromdikt)

Sann i mun, när alla teg.
Nu värks inte Nemos satir,
död sten ni snava på: kineslera.
Vad nosar getsås?
Len akvarell-etik?
Svara oss i pryd panel,
o siren, o torped!

“Navelodrom”: planerat ämne.

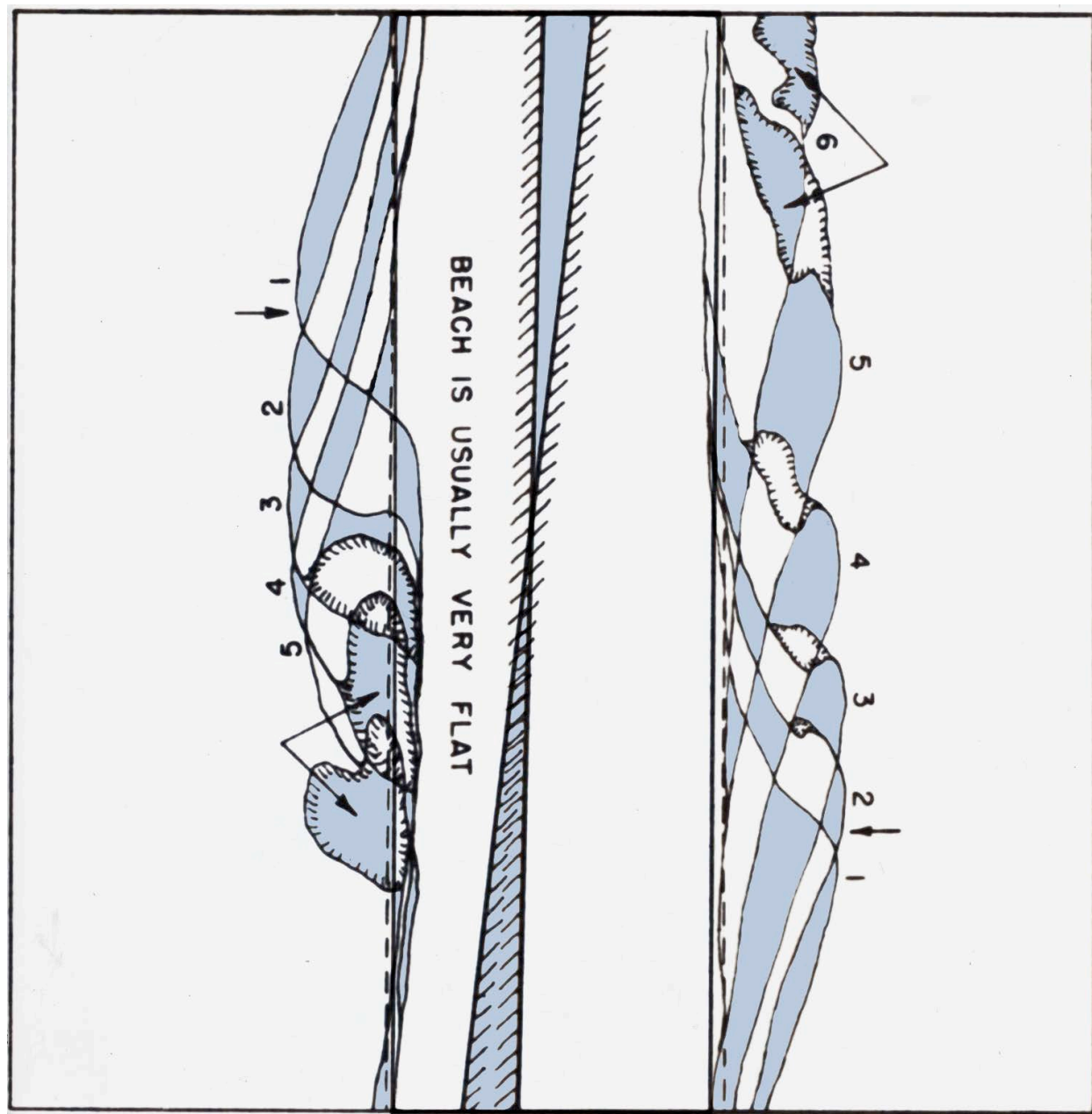
Spill er egna fnasiga dåre,
nosa fröfoder, master Retsam!
Redo för fasoner å dagis-anfanger:
ellipsen, mätaren.
Alpmord o. levande protoner i solen,
apdyr pissoar av skit eller av kanel,
så stegras onda varelsen i kåpa.
Vansinnets död ritas som en etnisk rävunge.

Tallar ännu minnas.

(Vikt av fukt)

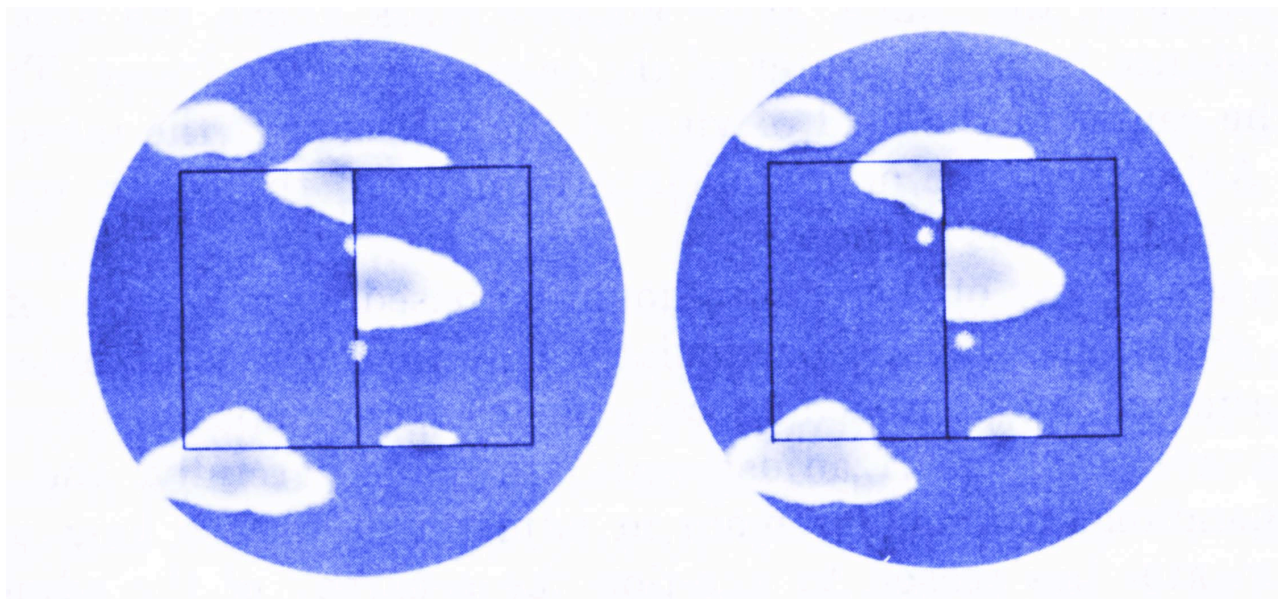
När jag flöt mot din rygg
i samlad sömn, vek jag mig för fukten
som droppade ur de ogjorda valen idag
snart är imorgon en likadan kista
en ny samling ogjorda val
där jag fortsätter vikas av fukten
lägger mig runtom och inuti fogarna
de är inte välbyggda, knakar av fukten
men av dessa knakningar lagar vi müsli
för att klara en till himla bra & glad dag

(Ode till tänderna)

Två framkluvna lag
 ur fläskets fodral
 alltid alltid i stram givakt
 tävlar i speglande vitt
 med ögonens pannåer
 bastanta bevis
 på skelettexistens
 I dagliga matcher
 sammandrabbar ni
 visar hur man sliter
 det ger näring
 till massorna,
 organen och geggan
 Omringad av mungipans läktare
 där publikens rörelser beskriver
 vår samtida konstitution
 för andra suveräner
 räds ni den grekiska dödsguden Karies!
 Er gruppering väl avvägd
 de stora och snygga välkomnande
 uppdelande
 som släta och blanka möts först,
 de nätta och lyftande under,
 de spetsiga söndrande runt
 Där bakom, de grova bestämda
 robusta och trygga
 mer otympligt uthuggna
 de omformar och sammansätter
 det resten har plockat isär

Allesamman övervakade av
 de knappt synliga vise i mörkret
 med de längsta rötterna
 de bryter fram sent ur köttet
 river upp i det färdiga, gör ont
 som satan alltså
 och ingen är helt säker
 på att de verkligen behövs
 Men tungan,
 spelplanens springande domare
 han visslar fast utvisar ingen.

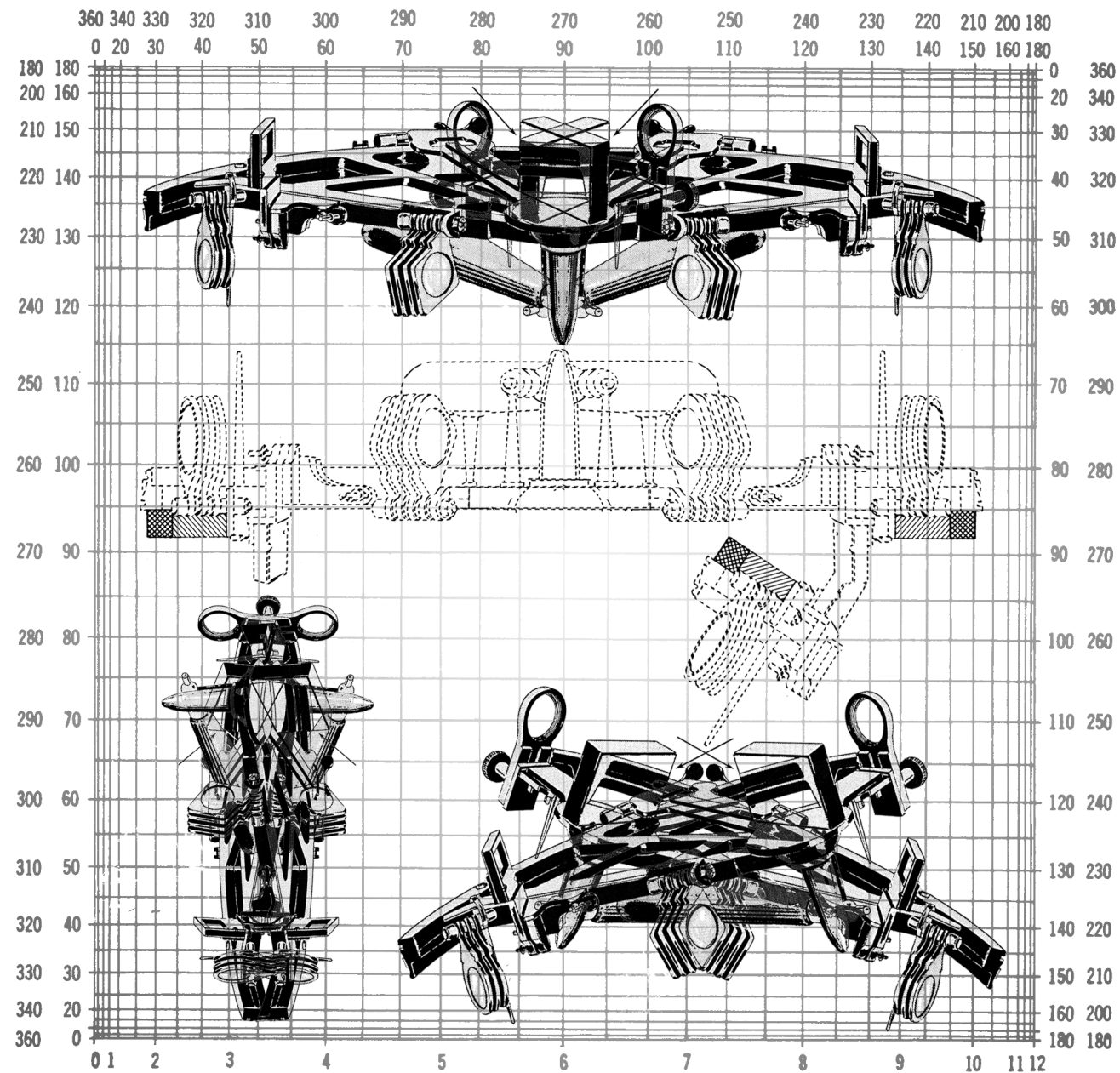

(Fem på nya äventyr, 1858.)

Följande äro en dikt
 över en sällsam familj,
 och sålunda danad voro familjen:
 Ödet ålogo två,
 den vanliga modern, den vanliga fadern
 att framföda femlingar, flickebarn enbart
 de alla så döptes till Anna.
 De blevo o alla så vackra,
 att en hade räckt.
 Det voro som om all naturens mest innersta skönhet briserat
 likt ett o så sällsamt vulkanernas avlägsna utbrott,
 dess strömmar av brinnande lava var jäntornas solblonda hårsvall.
 Nej, byn hade aldrig förut bevittnat en dylik klenod,
 aldrig tort innan besanna buketter exotiska växter.

Och böndernas söner sig togo där ofta en omväg
 i hempromenaden från arbetsdagen
 det för att på så sätt bestjälja en fågaringens strimma
 ur huset med gården där uppe på backen
 ja, om dessa flickor då klädde varandra i fönstret
 så torde det räcka, för kommande vecka
 då voro man kung i kamraternas ögon och öron
 och skildrade huden långt söder om nacken.
 Ur dessa ibland några få,
 de hugade, vågade fråga de fem om en lem att få viga,
 med svar alltid nej ur en krans av de kallaste drottningars röster.
 Annorna tarvade aldrig en annan,
 varann var de enda de äsko.
 I bild en petit sorts armé av helt himmelskt huserande skördemaskiner
 byggde de ting, bespiso de sig, läste, skrev, sjöngo samt sportade de
 starkare, bättre och långt mer förståndigt än någon i byn och i alla runtom
 skrämde, betog och förtjusade de, likt instängda klotblixtar ej att beröra.
 Och när alla Annor till slut blivit äldre
 och efter de ätit upp sina föräldrar
 de vallfärdo bort längs med skogarnas stigar
 och samlades så vid en lund
 och byggde där upp egna hus
 och döpte så denna sin by
 till namnet Annorlunda.

O Annor, jag minns Er som vore det fjol,
 men älven nu runnit så långt sedan dagen
 vi sist kunde se Edra brunna kadaver,
 förmodligast ännu forskansade i
 de askor som lämnades av Edra gårdar
 ity att vi icke, i allt vårt förfall
 alls fortleva kunde med Edert beläte
 uti vår med avund befläckade åsyn.
 Men nu har allt blivit som vanligt igen.

(Det gjutnas vektorer)

Man skannar det gjutnas vektorer
och mitt i det här
sprängs en resår,
vidarebefordras det kårar i dårens kontor
(addera en okänd i konversationen)

Enligt specen var ritningen bergfast
i Autocads härd
civilingengjord
men taktiskt balsamerade fordon besmorda i blod
har hemligt planerats
raserat, sanerat,
cementblandarns inre: två visare värd.

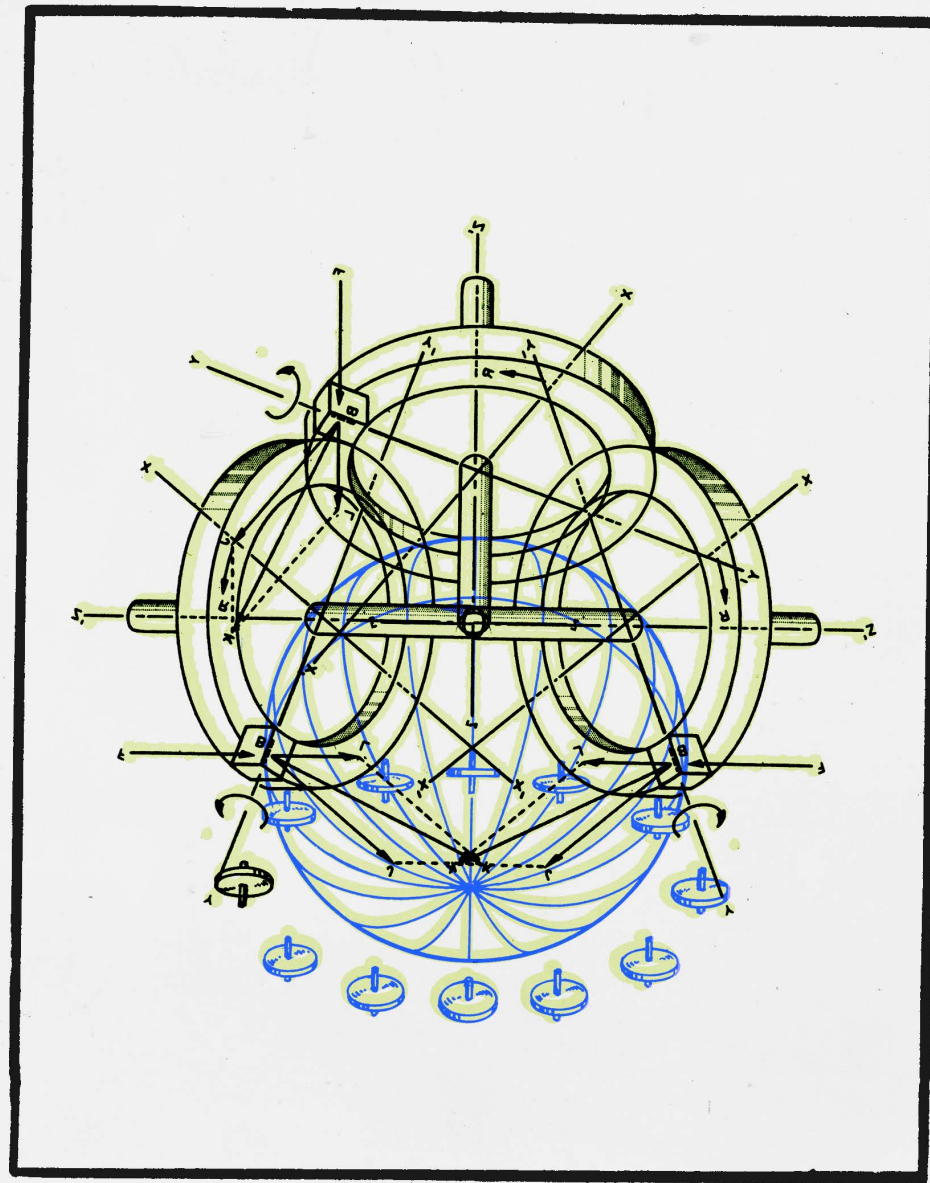

FIGURE 1513b.—Optical
bubble sextant.

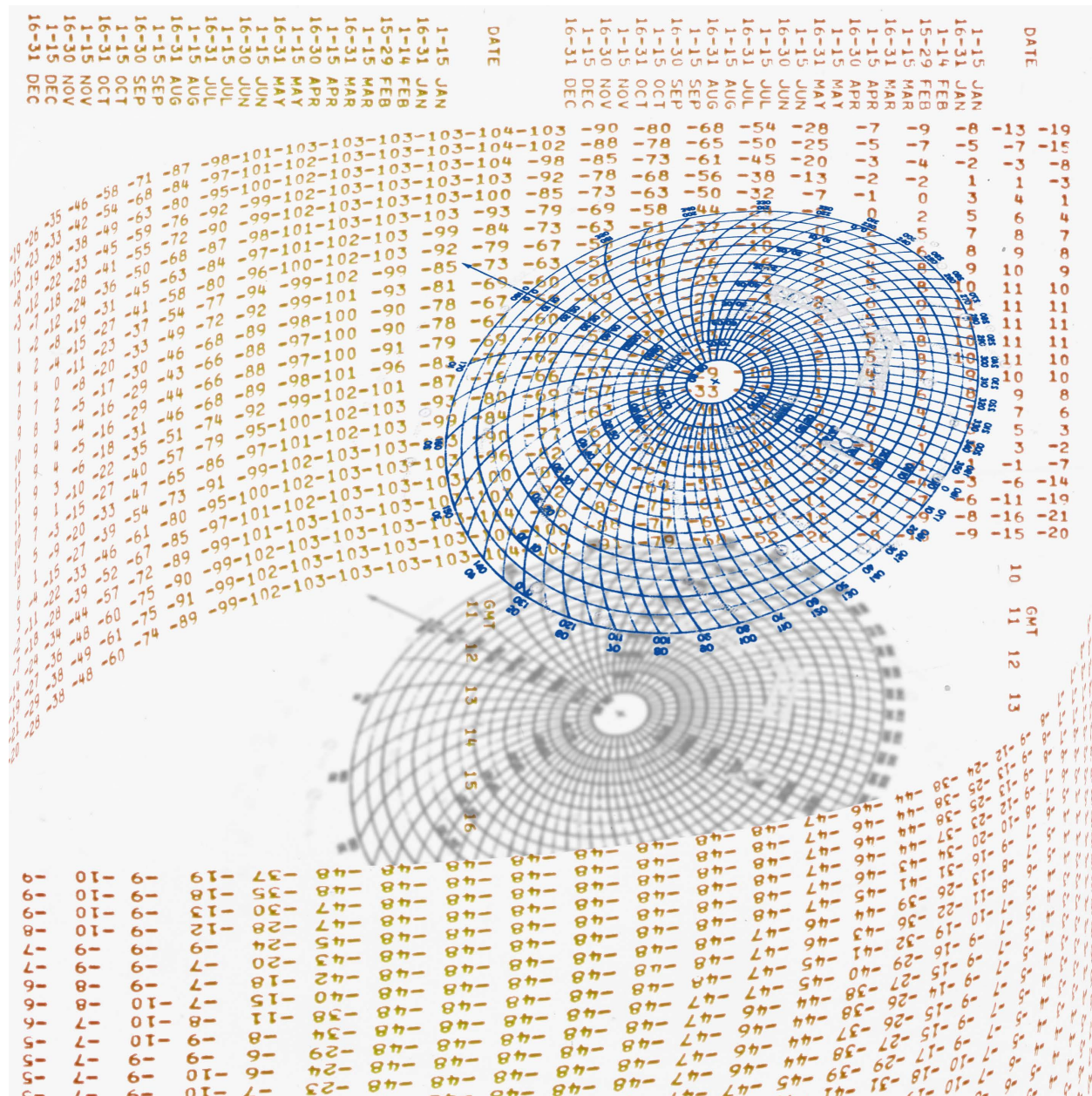
("Spettet som vräker")

Vädret, a.k.a "Spettet som vräker"
försviner sakta närmare
en virvelstorm utav ransoner
feltolkas 'mulen istapp',
säljs av Siaglass som rekonstruktion -
blir ingen större hit.

Jag minns mina otrogna kunder
de flesta knappt underverkssamma
jag minns glassen plockas ur disken
efter en riskkalkylering
jag minns hennes färd mot min kassa
betalningen gassar i blicken

som simmar i förväg,
stormstegrande som utomhuset,
när priset spikar henne bort, intill mig
och plötsligt vi fortsätter fastna
inuti kommande stormars oreparerade ögon.

Det ensamma vädret blir aldrig ensammare,
en stammare mötte sin stannare.

(30 +/- 3)

I blandsaft jag döptes, drunknade nästan
och trettio ansikten senare
öppnar man inte min låda,
den som innehåller renskrivna inköpslistor
som ser in i framtiden:
förbrukningsvaror,
vardagsbetraktelser.

Det gjorde visst ont när jag slutade prata
för tre långa ansikten sen,
ur dem rinner visst inte längre
fram något restkoncentrat,
och alla konstipationsteorier
lyssnar som helst ingen på.
Man drunknar bestämt bara nästan.

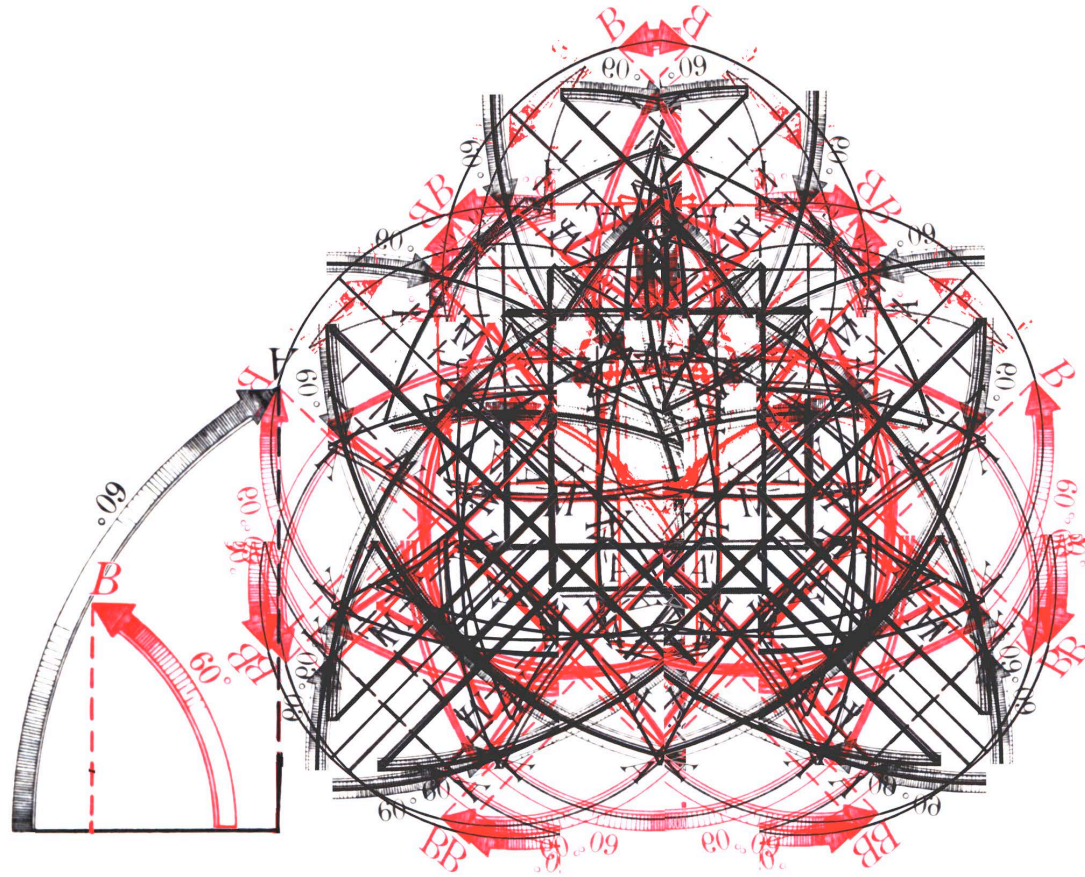

FIGURE 1432f —Locating a point

(Apanaget)

Oj ett apanage, vilken överraskning,
när blev jag kungen av Sverige?
Utan mitt bagage i en öde fästning
sakta framsjungen ur berget,
sakta omsmakad i mörget.

Ursäkta mig,
var kan jag gömma mitt svin?

“Tag först på er egen likmask,
hjälp därefter andra.”

